

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

פירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה
בזמננו - הרי זה נוגע להבאת הגאולה
האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' וישב, כ"ב כסלו
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

לבקש ולצעוק שרוצים כבר "לישב בשלוה" / משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ז

7 זמן הגאולה

בודאי יכולים לבוא "לישב בשלוה" / פרשת השבוע באור הגאולה

9 ניצוצות של משיח

כך אמר אדמו"ר הזקן! / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

10 המעשה הוא העיקר

לפרסם את הניסים בזמננו / הוראות למעשה בפועל

10 יומן מהתוועדות ש"פ וישב תשנ"ב

תיאור ההתרחשויות בהתוועדות בין השיחות / במלאת עשר שנים להתוועדות זו

12 "הקהל את העם"

הוספה בעניני "הקהל" בחנוכה / הוראות מיוחדות לשנת הקהל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מבצע חנוכה עם אנשי הצבא / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת יום ג', טו"ב כסלו ה'תשמ"א

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

כך. ונאמר כי אין דעם מבצע
הטבה מבצע כי די ודעם יתען מבין
אחי שלימה הארץ כמשיחה. (הדעם
דעמיס או איד פרימנדו שלימה
הארץ כרוחניות, העם דעמיס או איד
פרימנדו שלימה העם, העם דעמיס
או איד פרימנדו שלימה
התורה) -

עם די ודעם ודעם זוכה געדיס או
יתען מבין בטעם כמשיחה על גבול
הארץ. או היסו עם די עס ואל כעס דין
אז הארץ נהיה ליכעש לפרימנדי.
ודעם דער דין או דער אפילו או
גערדיגט או בבל. די די גמרא ודעם או
פרימנדי. ודעם דעם או די ודעם או
יתען דעם ודעם אידו געפינען די -
עס מטייל ניש בלעזן קיין פעולה או
וועלכע עס קען דיין פענס-ודעם א
העם, עס האט הארץ (הערע השכחה
דערע הער) נהיה ליכעש לפרימנדי,
והערע דעם או די ודעם (הערע פרימנדי)
נעשית.

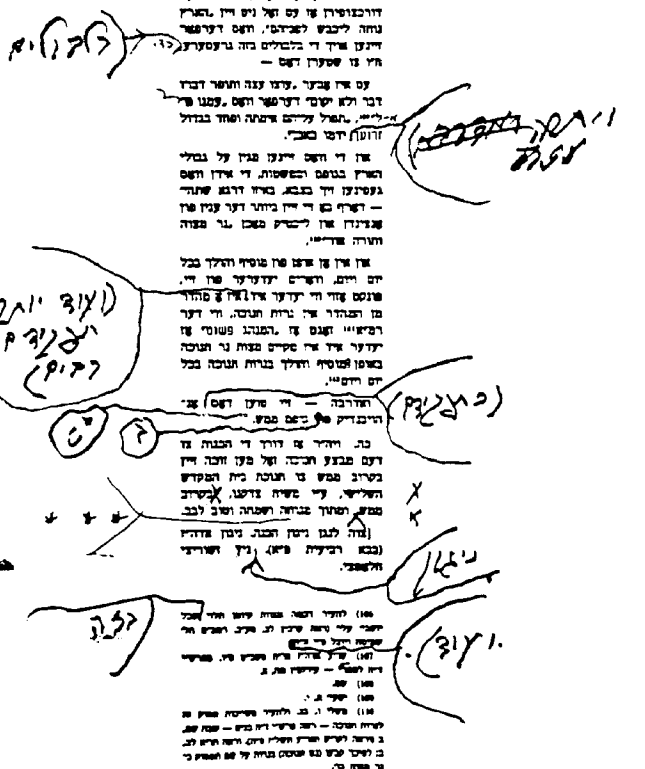
אמריכט מבצע ארץ אשר כי תמיד
עני ה' אלקיך בה משיחת השנה ועד
אחרית שנה, ודעם דעמיס או ליכעש
הורבנותו עס עס ואל ניש דין הארץ
נהיה ליכעש לפרימנדי. ודעם דעמיס
יתען איד די בלעזים בה געפינען
אז די שערע דעם -
עס או געבן. ערע זכא ווערע דער
דבר ואל ידעם דעמיס דעם, עמנו פרי
ליכעש. האל עמיס אמתה וחד בבדול
והערע דעם אמת.

אז די ודעם יתען מבין על גבול
הארץ בטעם כמשיחה. די אידו ודעם
געפינען די בלבול אידו ודעם שנה
דעמיס או די אידו ביהר דער ענין או
געבנען או ליכעש מבין ג' משה
והערע דעמיס.

אז איד די ודעם פון משיח ווערע בבל
די ודעם ודעמיס יתענען פון די.
פונעם איד די יתענען אידו א פרימנדי
פון התורה או גרות התורה. די דער
המשיח ודעם עס האטנען פונעם עס
יתענען איד או קיים משה די התורה
באופן משיח ווערע גרות התורה בבל
די ודעם.

והורבה - די ודעם דעם עס
הרובות פון דעם משה.
כך הייתי עס דורך די התורה עס
דעם מבצע התורה ואל פון ודעם איד
בטעם משה די התורה כח התקדש
השליש. עני משה דעם, אמתה
משה ווערע גרות התורה ודעם לב
(אז לאג ניש התורה ניש דעמיס
בכא היכית פרימנדי) די ודעם דעמיס
והערע דעם.

(10) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס
(11) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס
(12) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס
(13) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס
(14) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס
(15) הייתי ודעם אמתה פון ודעם ודעם
קיים עני ודעם פון די משה ודעם או
הערע דעם עס

לבקש ולצעוק שרוצים כבר "לישב בשלוה"!

כאשר יהודי צועק "דאלאגי גלות" – ניגש אליו היצר-הרע בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני"י ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?! • אבל יהודי לומד מטענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות שצריכים לצעוק "דאלאגי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! • ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותך שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו! • תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאגי גלות"^{5*} – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך!?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מהאמור לעיל² – הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני ישראל³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות⁵.

(1) כש"ט הוספות סקכ"ז ואילך. וש"נ.
(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").
(3) ברכות ט, סע"א ואילך.
(4) לך טו, יד.
(5) שם סכ"ז.

*5 = די לגלות.

מבצע חנוכה עם אנשי הצבא

לקראת ימי החנוכה ובקשר עם המצב באה"ק, הבאנו בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת יום ג', ט"ב כסלו ה'תשמ"א (חלק זה נדפס בלקו"ש ח"כ ע' 430)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

עאכו"כ בנוגע "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", וואס דארטן איז לייכטער דורכצופירן אז עס זאל ניט זיין "הארץ נוחה ליכבש לפניהם", וואס דערפאר זיינען אויך די בלולים בזה גרעסערע **בלולים**, כדי ח"ו צו שטערן דאס – עס איז אבער "עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום" דערפאר וואס "עמנו א-ל", "תפול עליהם אימתה ופחד בגדול זדועך (ויתירה מזה) ידמו כאבן".

און די וואס זיינען מגיין על גבולי הארץ בגופם ובפשטות, די אידן וואס געפינען זיך בצבא, באיזו דרגא שתהי' – דארף בא זיי זיין ביותר דער ענין פון אַנצינדן און ליכטיק מאַכן "נר מצוה ותורה אור",

און אין אן אופן פון מוסיף והולך בכל יום ויום, וואָרום יעדערער פון זיי, פונקט אזוי ווי יעדער איד (ועוד יותר – וויבאלד **תפקידם איז הגנת רבים**), איז אַ מהדר מן המהדר אין נרות חנוכה, ווי דער רמ"א זאָגט אז "המנהג פשוט" אז יעדער איד איז מקיים מצות נר חנוכה באופן דמוסיף והולך בנרות חנוכה בכל יום ויום,

ואדרבה – זיי טוען דאָס (**כתפקידם**) אָנהויבנדיק בגופם ממש^{*}.

ויה"ר אז דורך די הכנות צו דעם מבצע חנוכה זאָל מען זוכה זיין בקרוב ממש צו חנוכת בית המקדש השלישי, ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש ומתוך מנוחה ושמחה וטוב לבב.

* * *

[צוה לנגן ניגון הכנה. ניגון אדה"ז (בבא רביעית פ"א). ניגון נייע זשוריצה חלאַפצי.]

(* נוסף על השתדלותם להאיר (נר מצוה) "מבחוץ" ו"בשוק" "דתרמודאי" (שבת שם) אותיות מורדת (עמק המלך שער קרית ארבע רפקי"א. קה"י ע"י תרמוד. ועוד).

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן – נפטר ליל שמע"צ ושמח"ת ה'תשס"ב יח"ד שתיכף ומיד יקויים העיר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לערוך בימי חנוכה בכל מקום ומקום כינוסי “הקהל”

בשנים האחרונות הולך ומתדרדר מצב החינוך דילדי ישראל (הן בחוץ-לארץ והן בארץ-ישראל) באופן מבהיל, ולמרה הצער כו', ישנם מאות ואלפים כו' מילדי ישראל שאין להם שום מושג בעניני יהדות, תורה ומצוותי'.

ולכן, צו-השעה על כאו"א להשתדל כפי יכלתו ויותר מזה כו' – בחינוך ילדי ישראל ברוח התורה ומצוותי', בדרך יעקב, ישראל סבא.

וסגולה מיוחדת בשנה זו, שנת הקהל – כמ"ש¹ "ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".

[.] ובעמדנו ביום הש"ק שממנו מתברכים ימי חנוכה, יש לעורר ולזרז אודות ההוספה בעניני "הקהל"²:

[.] ידוע³ שעיקר הנס דחנוכה הי' בנוגע לענינים רוחניים, לימוד התורה וקיום המצוות, "בטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות"⁴, "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך"⁵, ולכן, גם הנצחון הוא בעיקר נצחון רוחני, "קבעום ועשאוים ימים טובים

(1) וילך לא, יג.

(2) להעיר מהשייכות ד"הקהל" לפרשת השבוע – "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", "מגורי לשון אסיפה וכניסה, כמו אוגר בקיץ" (או"ת לה"מ סנ"א), ו"מגורי הוא לשון יראה, וגם לשון אוצר. . יראת ה' היא אוצרו" (תו"א פרשתנו כז, ב) – אסיפה וכניסה דכל ישראל (יעקב – שנשמתו כלולה מכל הנשמות שבישראל (אגה"ק ס"ז)) "ליראה את ה' אלקיכם כל הימים".*

(* ראה זהר פרשתנו (קפ, א) "מאי מגורי אביו, כד"א מגור מטביב, זכל יומיו הוה דחיל והוה בדחילו" – ע"ד מ"ש "ליראה גו' כל הימים". וראה לקוטי לוד"צ עם (ריש פרשתנו) "הכפל דחיל בדחילו, י"ל יראה תתאה ויראה עילאה, וזהו מגורי לשון רבים, ב' בחו" יר"ת ויר"ע". ועפ"ז יש לבאר גם הדיוק ד"כ"ל יומיו" (כל הימים) – מכיון שיר"ע היא למעלה משניינים כו'.

ובפרטיות יותר: (א) "והנה אחנונו מאלמים אלומים גו' תסובינה אלומותיכם ותשתחוון לאלומתי" (פרשתנו לז, ז), קיבוץ ואסיפת י"ב השבטים, ע"ד הענין ד"ויקהל משה", "בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל", ע"י הביטול והשתחוואה כו' (אוה"ת פרשתנו רדע, ב ואילך), (ב) "והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוויים ל" (פרשתנו שם, ט) – שהשתחוואה והביטול היא אצל האנשים (שמש) והנשים (ירח) והטף (כוכבים), ע"ד "הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו' ליראה את ה' אלקיכם" (ראה אוה"ת שם רעו, ב ואילך).

(3) ראה ג"כ לבוש, ב"ח וט"ז או"ח ר"ס עת"ר. השלמה לשו"ע אדה"ז (להג"ג מדובראוונא) שם ס"ג.

(4) רמב"ם ריש הל' חנוכה.

(5) נוסח "ועל הניסים".

(6) שבת כא, ב.

מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני"), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחר יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוקן, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל (באוורענען) מלכתחילה את טענת היצר

ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזוהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמוכן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה' 17 זו הלכה" 18 שקשור עם "דבר ה' זה הקץ" 19 (כמובן מזה שהגמרא אומרת²⁰ שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה' 17").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלמה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים:

(17) עמוס ה, יב.

(18) שבת קלא, ב.

(19) שם.

(20) שם.

שלימות העם – "בנערינו ובזקנינו גר' בבנינו ובבנותינו"²¹,

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"²² כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה²³, שלימות התורה ומצוותי,

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁴, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע

הענט") – מהפכים אותם, ודוקא ע"ז נהי' "וישב גר' בארץ מגורי אביו"²⁵ באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא²⁶,

ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא ע"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי,

במהרה בימינו ממש ובעגלא דין ממש.

(21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

(22) ישעי' ס, ט.

(23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך.

(25) פרש"י שופטים שם.

(26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.

(24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל** ש"י והכלה המהוללה **בתי רות** תחי' זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת.

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת התסידות, כרצון ולנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק ש"י, לברכות עד בלי די

מבצע מיוחד ל"שנת המאה" – שנת "הקהל"

- ◆ כל מי שיתרום הקדשה (חד-פעמית, שבועית) על-גבי הקונטרס "יחי המלך", יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, או מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
 - ◆ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות). ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!
- לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו"ל (ראה ע' 2)

התוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן היי להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות. ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת"...

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון המאָרשי הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק! ...שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשיך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעיני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטריי של 770.

בהמשך דיבר על כתיב-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמזונות. הקהל ניגן את 'מארש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הנ"ל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע – בשתי ידיו הקי' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא – ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות – נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלמשש כהמנונה הרשמי של המדינה! בהמשך דובר אודות שימת לב והכרה בניסים אלו, ואמר שאף שדיבר על כך כו"כ פעמים, מעורר הוא על זה שוב. – דבר לא רגיל, שגם הוסיף בהרגשה שהדיבורים הם בעצם "בעליונים" ורק רומזים "בתחתונים". בסיום שיחה זו הזכיר הרבי את שמות כל הנשיאים, מהבעש"ט ועד נשיא דורנו.

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הקי' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הקי' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזזים בכל עוז.

בשיחה רביעית הזכיר ע"ד חלוקת משקה. היו 30 בקבוקים והסדר הי' כרגיל.

לפרסם את הניסים בזמננו

. . ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא" – ממילא אפילו אם-תימצו-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("האט מען ארויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבוה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדות חסידים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עיני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

במלאת עשר שנים מהתוועדות זו, הבאנו יומן מיוחד המתאר את התרחשויות שאירעו במהלך ההתוועדות (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על נסיד". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "יאל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארץ שיי פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שיי, התחיל לעודד בידו הקי. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה

בודאי יכולים לבוא "לישב בשלוה"

. . אע"פ שכאשר "ביקש יעקב לישב בשלוה", נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיכף ומיד – הרי הסיבה לכך אינה אלא מפני שהתערבו ענינים צדדיים כו', שכן, יעקב מצדו ה' מוכן לגאולה השלימה לאחרי שסיים את עבודת הביורורים בבית לבן, ואפילו לאחרי העיכוב ד"הילדים רכים גו" – ה' מספיק עיכוב של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הביורורים, כך שהיו יכולים לבוא מיד למצב ד"לישב בשלוה" בגאולה השלימה.

[ומה שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הבתרים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבואר שיעקב חשב שעשו נתברר כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הבתרים! והמענה לזה – כפי שמבאר בעל הגאולה בתו"א שענין השעבוד יכול להיות גם ע"י העבודה דלימוד התורה: "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא ליבון הלכתא כו". וכן הוא בנוגע לגלותנו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח"ו על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים י"ח ע"י היגיעה בלימוד התורה, וזהו א' מהטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה].

אלא שמסיבות שונות (כ"ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכיו"ב) – "קפץ עליו רוגזו של יוסף", וכתוצאה מזה – כללות הענין דגלות מצרים, וכל הגלויות שלאח"י;

אמנם, בימינו אלו, לאחרי שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש"כלו כל הקיצין", ובפרט לאחרי הבטחתו של אדמו"ר האמצעי שכבר יצאו י"ח כל הענינים דחבלי משיח כו', ועאכ"ו לאחרי דבריו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו אלא "לצחצח את הכפתורים"!... – הרי בודאי שיכולים לבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הענין ד"לישב בשלוה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

"מ'האט שוין געווארט און איבער-געווארט"

החילוק בין פ' וישב לפ' וישלח הוא: בפ' וישלח מודגש שעדיין צריכים לשלוח שלוחים ולתקן את העולם, ועד כדי כך צריכים להתעסק עם "ארצה שעיר שדה אדום" שזהו מקום תחתון. ויתירה מזו: מקום הפכי. וזהו המשך הפרשיות מוישלח לוישב: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", ופרש"י "ביקש יעקב לישב בשלוה", ועד לשלימות ענין ה"שלוה" לעתיד לבוא בגאולה האמיתית והשלימה.

ויה"ר שתומ"י נזכה "לישב בשלוה" בגאולה העתידה. ובפרט, לאחרי שנשיא דורנו העיד – ומעיד – שכבר צחצחו את הכפתורים, והיינו, שאפילו הכפתורים שהם טפל דטפל – המשמשים רק את הבגד וטפלים אליו [וכידוע בדיני טומאה וטהרה ש"כל המחובר . . לטהור טהור", שבוה מודגש עד כמה שהכפתור טפל ובטל לבגד] והוא (הבגד) משמש את האדם

כך אמר אדמו"ר הזקן!

. . ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!...
ולהעיר - שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אט אט קומט משיח"! - בודאי ילמדו בזה פירושים, אבל אעפ"כ כו'.

. . ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו - מהו הערך של "עיתונים" כשמדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! - אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!
אבל לאידך - מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(קטעים משיחת ש"פ וישב, כ"ד כסלו ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

ע"י עצם הדיבור בזה עתה נזכה לגאולה

. . ועוד והוא העיקר, שתיכף ומיד יתנו גם צדקה בפועל, פרוטה אחת או כמה פרוטות.
והרי אי אפשר לדעת... יתכן ("ס'רעכט") שפרוטות ספורות אלה יכריעו את הכף, וממילא העולם יהי' תיכף ומיד במעמד ומצב דרובו זכויות, ומכיון שהעולם נידון אחר רובו - הרי הוא זוכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ויתרה מזו, ע"י עצם הדיבור בזה עתה נזכה לגאולה, משום שיתכן ("ס'רעכט") שמה שהי' חסר לביאת הגאולה הוא אך ורק ההודעה וההחלטה בזה, וממילא לאחר הדיבור - נזכה עוד לפני תפילת מעריב, לגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו!...
(משיחת יום א' כ"ד כסלו ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

הקושיא הכי גדולה והתירוץ על-זה

מובא בספרים ש"תיקו" זה ראשי-תיבות - "תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות", והקושיא הכי גדולה והאיבעיא הכי גדולה שהוא צריך לתרץ היא, "זויפל איז א שיעור צו מאטערן אידן אין גלות" [=כמה השיעור לסבלם של בני ישראל בגלות]!?

והתירוץ ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות!

והוא מביא אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

ובטל אליו - גם הם מצוחצחים כבר, ועד ש"כלו כל הקיצין" כדברי הגמ', ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משנה מציאות - שנזכה תומ"י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים - במקום שבו בני"ה הם נשמות בגופים.

ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שבנ"י לא חיכו מספיק - משום שכבר חיכו וחיכו ("מ'האט שוין געווארט און געווארט און איבער-געווארט"), ומה שחסר הוא רק הרגע שלאחרי הרגע ההוא, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

וכבר ישנו ה"רכוש גדול" בתכלית השלימות, ומזה גופא שכבר עברו כמה שעות ביום זה והגאולה עדיין לא באה מוכח שמיתוסף ב"רכוש גדול" עוד יותר. אבל לאחר כל זה, ידועים דברי המדרש שבני ישראל אומרים להקב"ה שהם מוותרים על כל ה"רכוש גדול" - העיקר לצאת רגע קודם מהגלות.

וכידוע המשל בזה, שהרכוש גדול הוא כמונח בקופסא והמפתח שלה ניתן לכא"א מישראל, באופן כזה שהוא הבעה"ב היחידי וכשירצה יוכל לפותחה, ואינו צריך לשאול אף אחד, לא בישיבה של מעלה ולא בישיבה של מטה, להיותו הבעה"ב היחידי עלי'.

היכן ישמרו ספריו של נשיא דורנו בבית-המקדש?

ויה"ר שהגאולה תהי' כבר בעבר, ובמיוחד לאחר ששכבר קראו בתורה בפ' וישלח והפטרטה, עד לסיום ההפטרטה "והיתה לה' המלוכה" - על כל אומות העולם המנויים לפנ"ז, בגאולה האמיתית והשלימה.

וזה מודגש גם בסיום הפרשה, ששם מסופר באריכות אודות כל בני עשו ואלופיהם, שהסיבה לכך היא בכדי להדגיש את גדלותו של יעקב אבינו עליהם, כפרש"י, שגם בזה מודגש ש"והיתה לה' המלוכה" על כל אומות העולם, ועד לסיום הפרשה שמהפכים אפילו את "אלוף מגדיאל" - "הוא רומי", שמורה על רוממות דלעו"ז, וגם הוא נהפך ("מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא") לרוממות דקדושה, "והיתה לה' המלוכה".

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", ועובדי' הגר וכל צדיקי עולם בראשם, ונשיא דורנו בראשנו, וזוכים לגאולה האמיתית והשלימה מתאים לשמו יוסף יצחק, שנעשה "יוסיף אדני-שנית יד . . ומאי הים" - קיבוץ גלויות. וכל זה מתוך שמחה וטוב לבב כשמו השני - "יצחק".

וזוכים תומ"י לקבל את כל הענינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי-יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין הזמ"ג להאריך בזה עתה. ולוקחים אותם תומ"י לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק, ובביהמ"ק. וכידוע שבביהמ"ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם, וכ"ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדול שלע"ל רכושו וחפציו יהיו בביהמ"ק.

והעיקר, שזוכים לכל-זה תומ"י 'וארו עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, ולירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ותיכף ומיד ממש.

(קטע מר"ד מהתועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תנשא - רשימת השומעים, בלתי מוגה)